

bodni i stojite hrabro iza toga što radite i onoga što jeste.

Da li nove tehnologije i obilje mogućnosti koje se pružaju umetniku-kompozitoru danas, stvarno pomažu i čine proces nastajanja dela lakim? Ili je muka stvaranja svejedno uvek velika i ničim se zaista ne može zameniti?

Nove tehnologije nam s jedne strane daju fantastičnu paletu novih zvučnih mogućnosti i *olakšica*, ali s druge strane *muka* komponovanja je uvek ista. Barem za mene. Postoje neke porudžbine koje će vam lakše i brže pasti da uradite, ali svaka veća i ozbiljna kompozicija zahteva ogroman rad, posvećenost, disciplinu, neiscrpnu radoznalost i traganje za pravom merom stvari u zvuku i formi. Ko na tom putu ne posustane, bez obzira na sve krize i teškoće, znači da je pravi i na pravom putu.

Šta je to ono najbolje za muziku i muzičare u evropskoj današnjici? Šta je pak ono što vam se čini da počinje da nedostaje u aktuelnim interpretacijama, novim delima i uopšte savremenim muzičkim produkcijama, u odnosu na neko prošlo vreme? Rečju, za šta tačno danas jedan umetnik treba da se bezuslovno bori?

Svaki umetnik mora da se bori za slobodu svog muzičkog bića i duha. Potreba da pišete muziku svakodnevno i da je bukvalno živite svaki dan je nešto esencijalno. Ta velika energija je i ključna pokretačka sila bez koje neće napredovati i razvijati se. Ona briše sve granice. Dobra muzika uvek nađe svoj put. Znam da zvuči kao neki kliše, ali to je upravo tako (smeh). **☞**

Kobajagi dvorište, pre i posle slike

U vremenu u kojem kultura predstavlja sekundarnu potrebu društva, gde se uglavnom traga za materijalnim koristima, u jednom malom mestu ona se budi. Arilje (koje je naziv dobilo po svetom Ahiliju kome je posvećena i crkva iz 13. veka), mesto koje nema ni 20 hiljada stanovnika, a svakog leta se u njemu dešava više kulturnih događaja, od festivala *ARLEMM*, koji promovira klasičnu muziku, do *Kobajagi dvorišta*. Zahvaljujući, pre svega, nekolicini entuzijasta koji su spremni da nešto lepo i novo podele sa drugima.

Već pet godina zaredom kapija jednog dvorišta, *Kobajagi dvorišta*, otvara se s tom željom, težeći da sve prisutne gledaoce i slušaoce kroz igru navede da se bar za jedno veće odmore od problema svakodnevice. Svako umetničko delo, opet, bilo da je slika, skulptura, film, predstava, fotografija ili performans, želi da dotakne svog posmatrača, da u njemu stvori neki potres koji će ga poremetiti i promeniti. Umetnost, u tom kontekstu, možemo videti kao igru koja može ulepšati živote oplemenjujući unutrašnja bića, kojima je onda lakše da u rešavanju egzistencijalnih problema *uhvate* i nešto lepo što im može izmamiti osmeh ili samo malo skrenuti misli. Kao što Milan Tucović kaže – *umetnost ne služi ničemu. Mi kroz nju jesmo!*

PRE I POSLE
SLIKE

FILM
IZLOŽBA
KONCERT

KING EDWARD

MILAN
TUCOVIĆ

Tom Waits Rain Dogs

Kobajagi
dvorište Arilje

Sreda, 15.08.2018. u 21⁰⁰

www.kobajagidvoriste.rs

Tehnička podrška: APAEMM

I upravo tu se desio susret slikara Milana Tucovića i *Kobajagi dvorišta* nazvan *Pre i posle slike*, u preplitanju različitog – filma, slike, muzike, a opet istog u igri, u spremnosti da kroz igru tragamo za smislom. Poslednje u nizu dešavanja koje je organizovano u *Kobajagi dvorištu* jeste izložba jedne slike, slike Milana Tucovića *Memorija pristaništa*, koja je bila praćena filmom o stvaranju iste i nastupom grupe *Rain Dogs* koja izvodi muziku Toma Veit-

sa. Događaj je počeo projekcijom filma, a potom je, kada su se svetla upalila, otkrivena ogromna slika koja je bila toliko velika da su je morali izneti kroz terasu slikareve kuće. A potom su u dvorištu odjeknuli isti zvuci koji su se čuli u filmu, ali kao što je tada slika bila stvarna, i muzičari su bili pravi. I svim posetiocima je tek tada postalo jasno zašto je naziv izložbe bio *Pre i posle slike*. **☞**

Dunja Brkić